

Sygn. akt II K 157 / 16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Olga Tomaszczyk

Protokolant: Robert Graff

Przy udziale Prokuratora Katarzyny Skrzeczkowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 maja 2016r.

sprawy **G. O.**

syna J. i L. zd. O.

urodzonego (...) w L.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 maja 2015 roku w miejscowości N. powiat (...), woj. (...), za pośrednictwem sieci Internetowej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził N. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł poprzez zawarcie umowy kupna sprzedaży telefonu komórkowego marki „iPhone 5S 16GB” za pośrednictwem serwisu (...) w ten sposób, że wprowadził w błąd kupującego co do zamiaru przekazania zakupionego towaru i nie wywiązał się z umowy w całości

tj. o czyn z art. 286§1 k.k.

orzeka:

I. Oskarżonego **G. O.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 286 §1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

II. Na podstawie art. 46 § 1 k.k.. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody w całości przez zapłatę pokrzywdzonemu **N. P.** kwoty 100 (stu) złotych

III. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa

Sygn. akt II K 157/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

G. O. zamieścił na portalu internetowym www.olx.pl ogłoszenie sprzedaży telefonu marki i. (...) GB za kwotę(...)złoty. W ogłoszeniu sprzedaży wskazał dane kontaktowe tj. swój numer (...) oraz imię C.. W dniu 13 maja 2015 r. między godziną 15:00 a 16:00 w N. N. P. przeglądając ogłoszenia sprzedaży telefonów, natrafiając na ogłoszenie

G. O.. Zachęcony atrakcyjnością oferty na tle innych, postanowił zadzwonić do ogłaszającego na numer wskazany w ogłoszeniu.

G. O. poinformował N. P., że jego ogłoszenie ma wielu zainteresowanych i jeżeli N. P. dokona wpłaty zaliczki w kwocie 100 złotych, telefon zostanie dla niego zarezerwowany, na co N. P. zgodził się. G. O. wysłał w wiadomości SMS numer rachunku bankowego (...), na który to N. P. wpłacił kwotę 100 złotych. Przelew ten został zaksięgowany na koncie bankowym G. O. w dniu 13 maja 2015 r.

Po potwierdzeniu dokonania wpłaty G. O. i N. P. umówili się telefonicznie na spotkanie w dniu 15 maja 2015 r. w W. w okolicy stacji M. U. celem sfinalizowania transakcji. W dniu 15 maja 2015 r. do spotkania jednak nie doszło. G. O. najpierw nie odbierał połączeń od N. P. oraz nie odpowiadał na wiadomości SMS, a następnie zablokował numer N. P. w ten sposób, że jego telefon automatycznie odrzucał połączenia z jego numeru. G. O. do chwili obecnej nie zwrócił zaliczki uiszczonej przez N. P..

G. O. ma 38 lat, jest kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu. W okresie od 2001 r. do 2015 r. był wielokrotnie karany (21), w tym w szczególności za czyny z art. 270 § 1 k.k., art. 284 § 2 k.k. i z art. 286 § 1 k.k.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie częściowo wyjaśnień oskarżonego G. O. (k. 86-87v, k. 146), zeznań świadka N. P. (k. 5-6 ze zbioru (...), k. 89-91 ze zbioru (...), k. 147-148), wydruków wiadomości SMS (k. 8-10), wydruku z potwierdzeniem polecenia przelewu (k. 11), pisma (...) Banku Spółdzielczego (k. 49-51), zestawienia operacji na rachunku bankowym (...) (k. 52-54), umowy pakietu konto platynowe (k. 56-61), załącznika nr 1 do umowy – wniosku o pakiet konto platynowe (k. 62-64v), kart karnych (k. 95-97, k. 122-123v) oraz informacji z systemu e-puap (k. 101, k.126-127).

Oskarżony G. O. przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 16 lutego 2016 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w maju 2015 r. za pośrednictwem portali internetowych dokonywał wielu sprzedaży telefonów komórkowych i nie pamięta transakcji zawieranej z N. P.. Stwierdził, że musiało dojść do nieporozumienia. Wyjaśnił też, iż od czerwca 2015 r. odbywa karę pozbawienia wolności, przez co nie miał dostępu do swojego rachunku bankowego i możliwości zwrotu pokrzywdzonemu zaliczki w kwocie 100 złotych. Zobowiązał się dokonać zwrotu.

Oskarżony przesłuchiwany w postępowaniu sądowym przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż nie miał zamiaru oszukać pokrzywdzonego, nastąpiło jedynie nieporozumienie, co było wynikiem zaniedbania oskarżonego w dostarczeniu N. P. przedmiotu zakupu. Zobowiązał się naprawić szkodę.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego G. O. jedynie w części, w której znajdują one odzwierciedlenie w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym oraz korespondują one w sposób logiczny, spójny i bezsprzeczny z innymi wiarygodnymi dowodami, w tym zeznaniami pokrzywdzonego N. P.. Wątpliwości Sądu nie budzą okoliczności dotyczące zamieszczenia na portalu internetowym www.olx.pl ogłoszenia sprzedaży telefonu komórkowego iPhone 5S 16GB przez G. O., nawiązania kontaktu z N. P. oraz wpłacenia na jego rachunek bankowy kwoty 100 złotych w ramach zaliczki przez pokrzywdzonego. Oskarżony w toku postępowania sądowego przyznał te okoliczności, a jednocześnie świadczą o nich uznane za wiarygodne dowody nieosobowe w postaci wydruków wiadomości SMS, wydruku z potwierdzeniem polecenia przelewu oraz zestawienia operacji na rachunku bankowym (...). Mimo podania pokrzywdzonemu zarówno za pośrednictwem ogłoszenia, jak i wiadomości SMS innego imienia, sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości, chociażby z uwagi na korelację numeru telefonu, z jakim kontaktował się pokrzywdzony z numerem telefonu, jaki G. O. podał w załączniku nr 1 do umowy rachunku bankowego – wniosku o pakiet konto platynowe.

W ocenie Sądu nie zasługują na walor wiarygodności wyjaśnienia w części wyjaśnień, w której wyjaśniał, iż nie miał zamiaru oszukać pokrzywdzonego. Przywołana część wyjaśnień w ocenie Sądu jawi się jako nielogiczna, sprzeczna

z zasadami doświadczenia życiowego oraz z pozostałym materiałem dowodowym . Należy bowiem zauważyć, że oskarżony po otrzymaniu od pokrzywdzonego kwoty 100 złotych i umówieniu się z nim na spotkanie w dniu 15 maja 2015 r., nie pojawił się na spotkaniu, ponadto nie odbierał połączeń od pokrzywdzonego, nie odpowiadał na wiadomości SMS, a następnie zablokował na swoim telefonie połączenia przychodzące od pokrzywdzonego. Nie można zatem mówić o niedbalstwie i nieporozumieniu, na które wskazywał oskarżony, podczas gdy taką sytuację zdaniem Sądu należy oceniać jako umyślne działanie dążące do zerwania wszelkiego kontaktu z pokrzywdzonym. Tym samym należy także zauważyć, iż oskarżony nie zwrócił pokrzywdzonemu do chwili obecnej kwoty zaliczki. Faktem jest , iż oskarżony od czerwca

2015 r. odbywa karę pozbawienia wolności, przez co nie miał dostępu do swojego rachunku bankowego, jednak nie wolno zapominać, iż od dnia niedoszłej transakcji do chwili osadzenia G. O. w zakładzie karnym minęło co najmniej dwa tygodnie, które były wystarczającym czasem na dokonanie zwrotu zaliczki w obliczu rzekomego nieporozumienia. Niemniej także wyjaśnienie oskarżonego co do zamiaru jawi się jako nielogiczne w świetle jego przyznania się do popełnionego czynu w toku postępowania sądowego oraz wyrażenie chęci dobrowolnego poddania się karze. Z uwagi na powyższe Sąd nie dał wiary oskarżonemu w części, w jakiej podaje iż nie miał on zamiaru oszukania pokrzywdzonego.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadka N. P., gdyż są one spójne, logiczne i nie pozostają w sprzeczności z innymi wiarygodnymi dowodami, w tym

z wydrukami z korespondencji SMS, wydrukiem potwierdzenia dokonania przelewu i zestawienia operacji na rachunku bankowym. Świadek na etapie postępowania sądowego wprawdzie nie pamiętał wszystkich szczegółów zdarzenia, jednakże zdaniem Sądu należy to tłumaczyć długim upływem czasu i związanym z tym naturalnym procesem zapominania.

Autentyczność ani też prawdziwość wskazanych wyżej dowodów nieosobowych nie była podważana przez żadną ze stron. Mają one charakter urzędowy, bądź w należytej formie dokumentują dokonywane czynności procesowe lub fakty. Wszystkie one zyskały uznanie Sądu nie budząc jego wątpliwości zarówno co do swej treści jak i zastrzeżeń, co do formy. Dlatego też Sąd oparł się na nich w swoich ustaleniach.

Mając powyższe na względzie, Sąd doszedł do przekonania, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wina oskarżonego, jak i kwalifikacja prawna przypisanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

W świetle poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego G. O. wypełniło wszystkie znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

W myśl art. 286 § 1 k.k. odpowiedzialności podlega ten kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Czynność sprawcza przywołanego czynu zabronionego polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. Doprowadzenie należy tu rozumieć jako wywołanie niekorzystnej dla pokrzywdzonego decyzji rozporządzającej w odniesieniu do jego mienia. Jednakże nie każde doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem stanowi oszustwo. To ostatnie zachodzi tylko wtedy, kiedy sprawca działał w określony sposób, mianowicie wprowadzając w błąd, wyzyskując błąd lub wyzyskując niezdolność pokrzywdzonego do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Przestępstwo oszustwa popełnione zostaje w chwili dokonania niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego, przy czym rozporządzenie to musi być podjęte w następstwie wprowadzenia w błąd przez sprawcę

i musi mieć na celu osiągnięcie przez niego korzyści majątkowej. Jak wynika z powyższego, wprowadzenie w błąd musi poprzedzać rozporządzenie mieniem dokonane przez pokrzywdzonego. Wprowadzenie w błąd polega na podjęciu przez sprawcę podstępnych zabiegów prowadzących do wywołania u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o rzeczywistości, zaś niekorzystne rozporządzenie mieniem to takie, które powoduje uszczerbek w istniejącym majątku pokrzywdzonego lub umniejszenie przyszłych zysków.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, iż G. O.

w trakcie rozmowy telefonicznej z N. P. dotyczącej ogłoszenia sprzedaży telefonu komórkowego poinformował pokrzywdzonego o dużym zainteresowaniu jego ofertą oraz obiecał mu zarezerwować przedmiot ogłoszenia w zamian za wpłatę zaliczki

w kwocie 100 złotych. W świetle jego następczego zachowania należy uznać, iż oskarżony nie miał wcale intencji spotkać się z pokrzywdzonym i przekazania przedmiotowego telefonu komórkowego. W obliczu poczynionych ustaleń faktycznych można jednoznacznie stwierdzić, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz doprowadził N. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, powodując uszczerbek w jego majątku poprzez brak uzyskania oczekiwanego zysku w postaci zakupu. Wprowadzenie w błąd w niniejszym przypadku polegało zaś na złożeniu obietnicy zarezerwowania przedmiotu oferty i jego następczej sprzedaży, z której oskarżony już w momencie składania nie miał zamiaru się wywiązać, o czym świadczy jego zachowanie.

Zachowanie oskarżonego było zatem w pełni zarzucalne. Nie działał on w żadnej wyjątkowej sytuacji decyzyjnej, a za to z rozeznaniami i ze świadomością bezprawności swego czynu. Z uwagi na charakter czynu dopuścił się on powyższego występku umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Wypełnienie więc przez oskarżonego dyspozycji dla czynu z art. 286 § 1 k.k. nie budzi w ocenie Sądu żadnych wątpliwości.

Przechodząc do wymiaru kary Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Spoleczna szkodliwość czynu, który oskarżony popełnił jest znaczna, zwłaszcza biorąc pod uwagę dobro, w które jest on skierowany, okoliczności popełnienia czynu oraz kierunkową postać zamiaru sprawy i jego motywację.

W niniejszym stanie faktycznym okolicznością obciążającą jest wielokrotna karalność oskarżonego. Oskarżony G. O. był bowiem w okresie od 2001 r. do 2015 r. wielokrotnie, bowiem aż 21, skazywany za czyny z art. 270 § 1 k.k., art. 284 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k., a więc w większości przypadków za przestępstwa podobne do popełnionego w niniejszej sprawie, co oznacza, iż nie wyciągnął on ze swojej przeszłości stosownych wniosków i ponownie dopuścił się czynów karalnych .

W sprawie występują też jednak okoliczności łagodzące. Za takie Sąd uznał fakt, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia, które w znacznej mierze przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego w sprawie oraz wyraził skruchę, chęć dobrowolnego poddania się karze i zobowiązał się naprawić wyrządzoną szkodę.

Pamiętając, iż dolegliwość kary nie powinna przekraczać stopnia winy, w tym konkretnym przypadku za właściwą Sąd uznał karę w wysokości 6 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności, będącą ustawowym minimum dla przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

W ocenie Sądu taka kara jest zgodna z dyrektywami określonymi w art. 53 k.k. i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stanowi wypadkową wziętych pod uwagę zarówno okoliczności obciążających, jak i łagodzących.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości, mając na uwadze oświadczenia oskarżonego o gotowości spełnienia takiego obowiązku, aprobatę pokrzywdzonego oraz funkcję kompensacyjną prawa karnego.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął zgodnie z dyspozycją art. 624 § 1 k.p.k.

i zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych stwierdzając, iż za taką decyzją przemawiają względy słuszności.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.

Z./

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu (z pouczeniem).